

GUSTAVE FLAUBERT

DUYGUSAL
EĞİTİM

Çeviri: AYSEL BORA

GUSTAVE FLAUBERT
DUYGUSAL
EĞİTİM

L'éducation sentimentale, Gustave Flaubert

© 2015, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: Ocak 2015, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 1000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Düzeltili: Tuğba Eriş, Ebru Aydın

Mizanpaj: Serap Bertay, M. Atahan Sıralar

Kapak tasarımı: Utku Lomlu / Lom Tasarım (www.lom.com.tr)

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39, Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-2464-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

GUSTAVE FLAUBERT
DUYGUSAL
EĞİTİM

ROMAN

Fransızca aslından çeviren

Aysel Bora

♥can

Gustave Flaubert'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Madame Bovary, 1983

Bilirbilmezler, 1990

Üç Öykü, 2007

GUSTAVE FLAUBERT, 1821'de Fransa'da doğdu. Daha gençlik çağında basmakalıp düşüncelere karşı büyük bir tiksinti duydu. 22 yaşındayken bir sinir rahatsızlığına yakalanan Flaubert, hukuk öğrenimini yarım bırakmak zorunda kaldı; artık bütün zamanını edebiyata ayırabilecekti. *Duygusal Eğitim* adlı romanını 1843-1845 yıllarında yayımlayan Flaubert'in beş yılını verdiği *Madame Bovary*, 1856'da *Revue de Paris*'te tefrika edildiğinde ahlakdışılık suçlamasıyla yargılandı. Son yılları parasal sıkıntılar yüzünden üzüntü içinde geçen yazar kendini çalışmalarına verdi, George Sand, İvan Turgenyev, Émile Zola, Alphonse Daudet gibi dönemin genç romancılarıyla, özellikle Guy de Maupassant'la kurduğu dostluklarla kendini avuttu. Birçoklarıncı başyapıtı olarak kabul edilen *Üç Öykü*, 1977'de okurla buluştu. Flaubert, 1880'de Croisset'de öldü. *Bilirbilmezler* adlı ünlü yergisi ölümünden sonra yayımlandı.

AYSEL BORA, 1943'te İstanbul'da doğdu. İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Fransız Dili ve Edebiyatı Bölümü'nü bitirdikten sonra *Meydan Larousse* ansiklopedisinin çevirmen kadrosunda görev aldı. Bugüne değin, aralarında Jean-Paul Sartre'ın *Aydınlar Üzerine*, Georges Simenon'un *Hollanda'da Bir Cinayet*, Amin Maalouf'un *Ölümcül Kimlikler*, Nathalie Sarraute'un *Şimdi ve Açınız* adlı yapıtlarının da bulunduğu pek çok kitabı dilimize kazandırdı.

BİRİNCİ BÖLÜM

I

15 Eylül 1840 günü sabah altıya doğru Saint-Bernard Rıhtımı'ndan yola çıkmaya hazırlanan *la Ville-de-Montereau* gemisinden geniş burgaçlar halinde döne döne dumanlar yükseliyordu.

İnsanlar nefes nefese koşuyor; variller, halatlar, çamaşır sepetleri geliş gidişi engelliyordu; gemicilerin kimseye cevap verdiği yoktu; insanlar birbirine çarpıyordu; yükler iki tambur arasından gemiye çıkarılıyor ve bütün bu patırtı, sac levhalardan sızarak her şeyi beyazımsı yoğun bir bulutla saran buharın hışırtısı arasında kaybolurken, baş taraftaki kampana aralıksız çalmaya devam ediyordu.

Sonunda gemi hareket etti; mağazaların, şantiye ve fabrikaların sıralandığı iki kıyı, çözülen iki geniş kurdele gibi kayıp gitti.

Koltuğunun altında bir *keepsake*¹ taşıyan on sekiz yaşlarında, uzun saçlı bir delikanlı dümenin yanında hareketsiz duruyordu. Sisin arasından çan kulelerini, isimlerini bilmediği binaları seyrediyordu; sonra son bir bakışla Saint-Louis Adası'nı, la Cité'yi, Notre-Dame'ı kucakladı ve çok geçmeden Paris görünmez olunca derin bir iç çekti.

1. (İng.) İngiltere'de moda olan, şiir ve resimlerle süslü kitap. (Ç.N.)

Olgunluk sınavından yeni mezun olan Frédéric Moreau, Paris'ten Nogent-sur-Seine'e dönmekteydi ve iki ay orada sıkıntıdan patlayıp daha sonra hukuk okumak üzere geri gelecekti. Annesi eline gerekli olan parayı vererek onu Le Havre'da mirasını kendisine bırakacağını umduğu bir amcanın yanına yollamıştı; delikanlı oradan daha dün dönmüştü; başkentte kalamıyor olmanın acısını taşıradaki evine en uzun yoldan giderek çıkartıyordu.

Patırtı azalmış, herkes yerine yerleşmişti; ayaktaki birkaç kişi kazanın etrafında ısınıyor, geminin bacası ağır ve ritmik bir hırıltı eşliğinde havaya bir sorguç halinde kapkara dumanlar püskürtüyordu; bakırların üzerinden çiy damlaları süzülüyordu; güverte içeriden gelen hafif bir titreşimle sarsılıyor, hızla dönen iki çark, suları dövüyordu.

Nehrin iki yanı kumluktu. Dalgaların inip çıkışına kapılıp sürüklenen tomruklara ya da yelkensiz bir tekne de oturmuş balık tutan bir adama rast geliyorlardı; gezgin sis tabakası daha sonra silinip yok oldu, güneş ortaya çıktı, Seine'in sağ kıyısını takip eden tepe yavaş yavaş alçaldı ve karşı kıyıda, çok daha yakın bir başka tepe ortaya çıktı.

Tepe, İtalyan usulü çatılarla örtülü alçacık evler arasındaki ağaçlarla taçlanmıştı. Evlerin yepyeni duvarlarla birbirinden ayrılan eğimli bahçeleri, demir parmaklıklı kapıları, çimleri, seraları ve insanın dirseğini dayayabileceği taraçalar üzerine düzenli aralıklarla yerleştirilmiş sardunya saksıları vardı. Pek çok kişi huzur içindeki bu şişşirin konutları görünce, gıptayla bu evlerden birinin sahibi olmayı diliyor, bir bilardo masası, küçük bir sandal, bir kadın ya da başka bir hayalle ömrünün sonuna kadar burada yaşamayı düşünüyordu. Bir deniz gezisinin¹

1. Söz konusu olan aslında nehir yolculuğu. Gemi ise, aslında küçük bir vapur. Flaubert eleştirilere rağmen, yolcuların o dönemde daha yeni olan buharlı tekneler karşısında kapıldıkları safça heyecanın bir ifadesi olarak bu terimleri olduğu gibi bırakmıştı. (Y.N.)

verdiği bu yepyeni zevk yakınlaşmaları kolaylaştırmıştı. Şakacılar komikliklerine çoktan başlamıştı. Şarkılar girila gidiyordu. Neşeler yerindeydi. Frédéric birkaç kadeh yuvarladı.

Frédéric orada yaşayacağı odayı, yazacağı dramın planını, tablolarının konularını, gelecekteki tutkularını düşünüyordu. Mükemmel ruhuyla hak ettiği mutluluğun geciktiğine inanıyordu. İçinden hüzünlü dizeler mırıldandı; güvertede hızlı adımlarla yürüyordu; kampana tarafında en uca kadar ilerledi – ve yolcularla gemi adamlarının oluşturduğu bir grubun arasında bir köylü kadına çapkınlık hikâyeleri anlatıp bir yandan da kadının göğsünde taşıdığı altın haçı eliyle yoklayıp duran bir bey gördü. Kırk yaşlarında kıvrıcık saçlı bir adamdı. İri cüsesiyle siyah kadife ceketini doldurmuştu, patiska gömleğinin üzerinde iki zümrüt parlıyor, beyaz renkli bol pantolonu, mavi desenlerle süslü kırmızı Rus kösesinden acayip çizmelerinin üzerine dökülüyordu.

Frédéric'in varlığı, adamı rahatsız etmedi. Birkaç kez dönüp göz kırparak onu muhatap aldığı bile oldu; arkasından, etrafına toplanan herkese yaprak sigara ikram etti. Ama bu gruptan sıkıldığı için olacak, uzaklaşp başka bir yere oturdu. Frédéric onu takip etti.

Konuşma önce, çeşitli tütün cinsleri üzerine ilerledi sonra sıra doğal olarak kadınlara geldi. Kırmızı çizmeli bey, delikanlıya tavsiyelerde bulundu; teoriler ortaya atıyor, hikâyeler anlatıyor, bizzat kendinden örnekler veriyor, bütün bunları yapmacıklı bir iyi niyet gösterisiyle yapıyordu, eğlendirici zamparalık hallerini safça bir içtenlikle sıralayıp duruyordu.

Cumhuriyetçiydi, seyahat etmişti, tiyatroların içini, restoranları, gazeteleri ve teklifsizce isimleriyle andığı bütün ünlü sanatçıları tanıyordu; çok sürmedi, Frédéric tasarladığı her şeyi ona anlattı; adam onu cesaretlendirdi.

Ama adam lafını yarıda kesip baca borusunu incelemeye başladı, arkasından mırıldanarak çabucak uzun bir hesap yaptı, “dakikada kaç piston vuruşu, vs.” olduğunu öğrenmek istiyordu. – Hesabı çıkardıktan sonra hayranlıkla manzarayı seyretti. İşlerden uzaklaştığı için mutlu olduğunu söylüyordu.

Frédéric’in içinde ona karşı bir saygı uyanmıştı, adını öğrenme arzusunu yenemedi. Yabancı adam bir so-lukta cevap verdi:

“Jacques Arnoux, Montmartre Bulvarı üzerindeki *L’Art industriel*’in sahibi.”

Altın şeritli kasketiyle bir uşak gelip, “Mösyö aşağı inecekler mi acaba?” diye sordu. “Küçükhanım ağlıyor da.”

Adam gitti.

L’Art industriel, bir resim dergisiyle bir tablo satış ma-ğazasını bünyesinde barındıran karma bir şirketti. Frédéric doğduğu şehirdeki kitapçının vitrininde, Jacques Arnoux adının gösterişli bir biçimde yayıldığı sayısız prospektüsün üzerinde bu başlığı defalarca görmüştü.

Güneş dimdik iniyor, direklerin etrafındaki demir çemberlerde, küpeştenin plakalarında ve suyun yüzeyin-de ışıldıyordu. Geminin burnunda ikiye ayrılan sular çayır-lıkların kıyılarına kadar yayılıyordu. Nehrin her kıvrımında aynı solgun kavak sıralarını görüyordunuz. Kırlar bomboştı. Gökyüzünde, hareketsiz duran küçük beyaz bulutlar vardı ve belli belirsiz yayılan can sıkıntısı sanki geminin hızını kesmiş, yolcuların görüntüsünü daha da anlamsızlaştırmış gibiydi.

Yolcular, birinci mevkideki birkaç burjuva dışında, işçilerden, yanlarında çoluk çocuklarıyla seyahat eden çalışan insanlardan ibaretti. O günlerde yola çıkarken en sakil biçimde giyinmek âdet olduğundan, neredeyse hepsinin başında eski püskü takkeler ya da rengi kaçmış şapkalar, üzerlerinde yazı masasına sürtünmekten aşın-

miş incecik siyah takım elbiseler ya da mağazada fazla denenmekten düğmeleri sarkmış redingotlar vardı; şurada burada şal yaka bir yeleğin altından üstü kahve lekeleriyle dolu hasa bezinden bir gömlek göze çarpıyordu. Paçavraya dönmüş kravatlara sahte altından iğneler takılmıştı; kaba bezden pabuçlar, dikilmiş bantlarla alttan tutturulmuştu; ellerinde kaytan püsküllü bambu kamışlar tutan iki-üç serseri etrafı kolaçan ediyor, aile babaları şaşkınlıkla bakarak sorular soruyordu. Ayakta ya da denkerinin üstüne çömelmiş bir halde laflıyorlardı; köşelerde uyuyanlar vardı; pek çoğu yemek yemekle meşguldü. Güverte ceviz kabuklarıyla, yaprak sigara izmaritleriyle, soyulmuş armut kabuklarıyla, kâğıtlara sarılarak getirilen şarküteri ürünleri artıklarıyla pislik içinde kalmıştı; iş önlükleriyle ince işçi üç marangoz, kantinin önüne demir atmıştı; üstü başı dökülen bir arpçı, çalgısının üzerine dirseğini dayamış dinleniyordu: Arada bir kazana atılan taşkömürünün gürültüsü, bir ses, bir gülüş duyuluyordu – kaptan ise güvertesinde hiç ara vermeden bir tamburdan ötekine gidip geliyordu. Frédéric yerine dönmek için birinci mevkinin parmaklığını itti, yanlarında köpekleriyle duran iki avcuyu rahatsız etti.

Gördüğü sanki bir hayaldi.

Kadın bankın ortasında tek başına oturuyordu ya da Frédéric, kamaşan gözleri yüzünden başka kimseyi seçmemişti. O geçerken kadın başını kaldırdı; Frédéric farkında olmadan omuzlarını kastı ve aynı tarafta daha uzak bir yere geçince kadına baktı.

Başında, arkasındaki pembe kurdeleleri rüzgârla uçuşan geniş bir hasır şapka vardı. Siyah bukelleri uzun kaşlarının ucundan dolaşarak aşağılara kadar iniyor, oval yüzünü sevgiyle sarmalıyor gibiydi. Minicik noktalarla süslü açık renk müslin elbisesi zengin pililerle etrafına yayılmıştı, bir şeyler işlemekle meşguldü; düz burnu, çenesi, bü-

tün varlığıyla gökyüzünün mavi fonu üstünde belirgin biçimde öne çıkıyordu.

Kadın duruşunu hiç değiştirmedeğinden, Frédéric baktığı anlaşılmasın diye kadının sağında solunda epeyce bir tur attı; sonra banka dayanmış şemsiyesinin hemen yanına dikildi, nehrin üzerindeki bir çatanaya bakıyormuş gibi yaptı.

Ne bu kadar muhteşem esmer bir ten, böylesine baştan çıkartıcı bir endam ne de ışığın içinden geçip gittiği böyle narin parmaklar görmüştü. Kadının iş sepetini olağanüstü bir şeymiş gibi şaşkınlıkla seyrediyordu. İsmi neydi, oturduğu yer, hayatı, geçmişi? Odasındaki eşyaları, giydiği bütün elbiseleri, görüştüğü insanları tanımak istiyordu; fiziksel olarak sahip olma arzusu bile daha derin bir isteğin altında, sınırları olmayan acı verici bir merakın içinde kayboluyordu.

Başına fular sarmış bir zenci kız, elinden tuttuğu küçük ama şimdiden büyümüş bir kız çocuğuyla görüldü. Gözlerinden yaşlar boşanan çocuk yeni uyanmıştı; kadın onu kucağına aldı. “Küçükhanım yakında yedi yaşına girecek ama hiç uslu durmuyor; annesi artık onu sevmeyecek; yaramazlıklarına fazla göz yumuldu.” Frédéric bu sözleri işitince, sanki bir keşifte bulunmuş, eline bir şey geçmişçesine sevince kapıldı.

Kadının Endülüs kökenli olduğunu tahmin ediyordu; belki de bir melezdı; acaba bu zenci kız da beraberrinde adalardan mı getirmişti?

Kadının omuzlarında, bakır borda kaplamasının üstüne konmuş mor çubuklu uzun bir şal vardı. Denizin ortasında, rutubetli gecelerde bu şalı defalarca beline sarmış, ayaklarını örtmüş, içinde uyumuş olmalıydı! Ama saçaklarından uçuşup sürüklendiği için şal yavaş yavaş kaymaya başlamıştı, suya düşecekti, Frédéric bir hamlede şalı yakaladı. Kadın, “Teşekkür ederim mösyö,” dedi.

Gözleri karşılaştı.

Merdivenin başında beliren Mösyö Arnoux, “Karıcığım, hazır mısın?” diye seslendi.

Matmazel Marthe koşup babasının boynuna asıldı, bıyıklarını çekiştiriyordu. Bir arp sesi yankılandı, kız müziği çalanı görmek istedi: Az sonra zenci kızın gidip getirdiği arp çalgıcısı birinci mevki salonuna girdi. Arnoux onu tanıdı, eski bir modeldi; ona senlibenli hitap ederek etraftakileri şaşırttı; sonunda arpçı uzun saçlarını arkaya savurdu, kollarını uzattı ve çalmaya başladı.

Çaldığı, hançerlerden, çiçek ve yıldızlardan dem vuran Doğu’ya özgü bir romanstı. Üstü başı dökülen adam bunları yanık bir sesle okuyordu; kazan dairesinden yükselen vuruşlar melodiyi yanlış ölçüde kesiyor; çalgıcı tellere büsbütün yükleniyordu: Teller titreşiyor, çıkan metalik seslerden hıçkırıklar, gururlu ve yenik düşmüş bir aşkın sızlanışları gibi yayılıyordu sanki. Nehrin iki yanındaki ağaçlar kıyıdaki sulara eğilmişti; serin bir esinti geçti; Madam Arnoux dalgın dalgın uzaklara bakıyordu. Müzik durunca, bir rüyadan çıkıyormuş gibi defalarca gözlerini kırıştırdı.

Arp çalgıcısı ezik bir tavırla yanlarına geldi. Arnoux para aranırken, Frédéric kapalı avucunu kaskete doğru uzatıp utanarak açtı ve bir Louis altını bıraktı. Kadının önünde onu bu sadakayı vermeye iten şey gösteriş merakı değil, kadını da içine kattığı bir kutsanma düşüncesiydi, yürekte kopan neredeyse dinsel bir atılımdı.

Arnoux ona yolu göstererek içten bir tavırla aşağı inmeye çağırırdı. Frédéric yeni yemek yediğini söyledi; oysa açlıktan ölüyordu; ama kesesinde bir *centime*¹ bile kalmamıştı.

1. Fransızcada bozuk parayı ifade etmek için kullanılır. (Ç.N.)

Daha sonra salon kısmında herkes kadar kendisinin de kalmaya hakkı olduğunu düşündü.

Yuvarlak masaların etrafında burjuvalar yemek yiyor, bir garson ortalıkta dolaşıyordu; Madam ve Mösyö Arnoux en arkada sağ taraftaydı; Frédéric orada duran bir gazeteyi alıp kadife kaplı uzun bir sıraya oturdu.

Arnoux'lar Montereau'da Châlons posta arabasına bineceklerdi. İsviçre'deki yolculukları bir ay sürecekti. Madam Arnoux çocuğa olan zaafı yüzünden kocasını payladı. Adam herhalde kulağına hoş bir şeyler fısıldadı ki, kadın gülümsedi. Sonra adam yerinden kalkıp arkasındaki pencerenin perdesini kapattı.

Alçak ve bembeyaz tavandan çiğ bir ışık yayılıyordu. Frédéric karşıdan, kadının kirpiklerinin gölgesini seçebiliyordu. Kadın dudaklarını kadehiyle ıslatıyor, parmaklarıyla ağzına götürdüğü bir şeyler atıştırıyordu; ince altın bir zincirle bileğine takılmış lapislazuliden madalyon, arada bir tabağına çarpıp ses çıkarıyordu. Gene de orada bulunanlar onu fark etmemiş gibiydi.

Zaman zaman lombozlardan yolcu indirip bindirmek için gemiye yanaşan bir sandalın kayıp giden gövdesi görülüyordu. Masadaki insanlar pencerelere eğilip kıyıdaki yerlerin isimlerini sayıyorlardı.

Arnoux mutfaktan şikâyetçiydi; hesap gelince bayağı itiraz etti ve miktarı düşürttü. Sonra *grog*¹ içmek için delikanlıyı geminin burnuna götürdü. Ama Frédéric orada fazla durmayıp, Madam Arnoux'nun yeniden oturduğu tentenin altına gitti. Madam Arnoux gri kapaklı ince bir kitap okuyordu. Ağzının iki ucu zaman zaman yukarı kalkıyor, alnı bir zevk kıvılcımıyla aydınlanıyordu. Frédéric onu çok sarmışa benzeyen bu şeyleri kurup ya-

1. Rom, sıcak süt ya da sıcak su karıştırılarak yapılan bir içki. Sanatçıların klasik içkisi olarak kabul edilirdi. (Ç.N.)

zan kişiyi kıskandı. Onu seyrettikçe, aralarındaki uçurumun derinleştiğini hissediyordu. Biraz sonra ondan tek kelime olsun koparamadan, onda tek bir hatıra bile bırakamadan, bir daha görüşmemek üzere ayrılacağını düşünüyordu!

Sağda bir ova uzanıyor; solda ise bir otlak yumuşak bir geçişle üzerinde bağların, ceviz ağaçlarının, yeşillikler arasında bir değirmenin ve daha ileride, göğe değen beyaz kayanın üzerinde zikzaklar çizen dar patikaların seçildiği bir tepeyle birleşiyordu. Elbisesinin etekleri sararan yaprakları süpürürken, elini onun beline dolayıp yan yana, gözlerinin ışığında sesini dinlemek ne büyük bir mutluluktuk! Gemi durabilirdi, tek yapacakları gemiden inmekti; oysa bu çok basit şey, güneşi yerinden oynatmaktan daha zordu!

Biraz daha ileride, kare biçimli kuleleriyle sivri çatılı bir şato belirdi. Şatonun önünde bir çiçek tarhı uzanıyordu; ve aralardaki geniş yollar ulu ıhlamur ağaçlarının altında siyah kemerler halinde kayboluyordu. Madam Arnoux'nun ağaçlıklı yolların kenarından geçtiğini hayal etti. Aynı anda sekide, ahşap portakal saksılarının arasında genç bir kadınla genç bir erkek belirdi. Sonra her şey kayboldu.

Küçük kız etrafında oynuyordu. Frédéric onu öpmek istedi. Kız, bakıcısının arkasına saklandı; annesi şalını kurtaran beyefendiye kibar davranmadığı için onu azarladı. Bu dolaylı bir yakınlaşma sayılmaz mıydı?

Frédéric içinden, "Sonunda benimle konuşacak mı?" diye soruyordu.

Zaman daralıyordu. Ne yapmalı da Arnoux'lardan bir davet koparmalıydı? Aklına Arnoux'nun dikkatini sonbaharın renklerine çekmekten daha iyi bir şey gelmeyince ekledi:

“Yakında kış gelecek, balo ve akşam davetleri mevsimi!”

Ama Arnoux'nun akli fikri bagajlardaydı. Surville kıyısı göründü, iki köprü yaklaştı, bir halat fabrikasının, ardından sıra sıra alçak evlerin yanından geçtiler; aşağılarında katran kazanları, tahta parçaları vardı; çocuklar kumda çember çevirerek koşuyordu. Frédéric kollu fanila giymiş adamı tanıyıp seslendi:

“Çabuk olsana!”

Gelmişlerdi. Yolcu kalabalığının arasında bin bir güçle Arnoux'yu aradı, beriki elini sıkarak cevap verdi:

“Sizinde tanışmak bir zevkti sevgili mösyö!”

Rihtıma çıkınca Frédéric arkasına döndü. Madam Arnoux dümenin yanında ayakta duruyordu. Ona, bütün ruhunu koymaya çalıştığı bir bakışla baktı; Madam Arnoux hiçbir şey olmamışçasına tepkisiz kaldı. Frédéric uşağının selamlamalarına aldırmadan, “Neden arabayı buraya kadar getirmedin?” dedi.

Adamcağız özür diliyordu.

“Ne beceriksizsin! Para ver bana!”

Yemek yemek için bir hana gitti. On beş dakika sonra, sanki tesadüfmüş gibi yolcu arabalarının durduğu avluya girip bakmak istedi. Belki onu bir kez daha görebilirdi?

İçinden, “Ne fayda?” dedi.

Sonrasında, Amerikan adı verilen, iki atın çektiği dört tekerlekli üstü açık araba Frédéric'i götürdü. İkinci at annesine ait değildi. Annesi tahsildar Mösyö Chambriion'un atını ödünç almış, kendi atının yanına koşturmuştu. Bir gece önce yola çıkan Isidore akşama kadar Bray'de dinlenmiş ve geceyi Montereau'da geçirmişti, iyice dinlenip kendilerine gelen hayvanlar bu yüzden hızlı bir tempoyla tırıs gidiyorlardı.

KLASİKLER

XIX. yüzyıl Fransız edebiyatının başyapıtlarından biri sayılan ve XX. yüzyıl romanını şekillendiren, hatta çağdaş romanın öncüsü olma niteliğini taşıyan *Duygusal Eğitim*, arka planında Flaubert'in en ince ayrıntısına kadar gözlemleyip analitik bir zekâyla kusursuzca aktardığı Temmuz Monarşisi, 1848 Devrimi ve İkinci Cumhuriyet Dönemi'yle tarihçilerin de başvuru kitaplarından biri olmayı başarmış bir yapıttır. Paris'e eğitim almak üzere gelen on sekiz yaşında taşralı bir genç olan Frédéric Moreau'nun, sanatı, siyaseti, dostluğu, iktidar hırsını ve saf aşkı öğrenip deneyimlemesinin; monarşi, cumhuriyet ve imparatorluk arasında gelgitler yaşayan Fransız toplumunda kendine bir yer edinme arayışının, başka bir deyişle kayıp bir gencin hikâyesidir. Zengin bir sanat tüccarının eşi olan Madam Arnoux'ya duyduğu aşk ve içinde yaşadığı dünyayla kurduğu ilişkiler sonucunda, birer birer yanıp kül olan hayallerin ve yanılsamaların büyüttüğü Frédéric'in hikâyesi, aynı zamanda yürekleri hinçla dolu tüm gençlerin de hikâyesidir.

Kapak resmi: Gustave Caillebotte

canyayinlari.com twitter.com/canyayinlari facebook.com/canyayinevi

ISBN 978-975-07-2464-0

9 789750 724640